

Fri mig for Disneys hvide skønhedsideal

Hey Askepot, Elsa, Barbie og alle I andre blonde bimboprinsesser. Kan I ikke tage og stikke jeres forskruede skønhedsideal skråt op og vise lidt mere mangfoldighed.

KROPSIDEALER

TINA SPLIDSBØEL, PRESSERÅDGIVER

Du er smuk«. Det fortæller jeg min datter på tre et halvt år hver dag efterhånden. Jeg havde ellers forsvoret, at jeg aldrig blev sådan en mor, der 'prinsesseder' sin datters ydre.

Næ nej, min mission var selvfølgelig at bygge hende op indefra og fortælle hende, at hun er stærk, klog og pissesej og kan alt i verden. Fuld af selvværd og fløjtende ligeglad med alt det der skønhedspis, piger konstant bliver konfronteret med. Men jeg synes efterhånden, at jeg er nødt til at fortælle hende, at hun er smuk. At hendes øjne skinner som sorte diamanter, at hendes småkrøllede brune hår er lige så flot som det lange, glatte lyse, de fleste tegneserieprinsesser valser rundt med, og at hendes caffelatte-farvede hud er misundelsesværdig lækker.

Min datter er nemlig resultatet af en fabelagtig four night stand mellem en klassisk skandinavisk kvinde og en sort mand fra Caribien og ligner derfor ikke alle de flødefarvede poder, hun hver dag deler prinsessekjoler med hende i børnehaven i indre København.

»Når jeg bliver en stor pige, så vil jeg have lyst hår ligesom dig – men uden brunt i toppen«, siger datteren uden at vide, at det brune i toppen er en gedigen udvoksning af kommunefarvet hestehår. Det er bare ét eksempel af mange på, at hun er som besat af hvide skønhedsideal. Når man er en lille, brun pige i et overvejende hvidt land, er der altså ikke mange tegnefilm, buslangsider, tv-serier, magasinfor-sider, tøjreklamer, og hvad man nu ellers bliver eksponeret for ude i offentligheden, der viser ligesindede. Min datter har simpelthen for få at spejle sig i, så derfor bliver hun af og til sur på sit udseende. Og det er denondelynemig for

tidligt at få indoktrineret et så ensformigt og hvidt et skønhedsideal, som alle vi andre godt nok ved har hersket i årtier.

»Mor, din numse er stor, du skal træne!«. Hvor får hun det fra? Jeg undres gang på gang, når jeg af min tre et halvtårige bliver konfronteret med de skønhedsideal, der dominerer i dameblade og på Instagram. Bevares, jeg ligger selv under for dem – frisker rask væk den kommunefarvede udvoksning op hver anden måned med lidt blondering – men jeg bilder mig alligevel ind, at jeg rent faktisk gør mit for at præsentere hende for mere mangfoldige skønhedsideal. At jeg siger om mennesker, der ikke ligner dem i bladene, at de er smukke, når de er både hvide, brune, sorte, har 'for store' numser, maver, er skeløjede, har overbid, eller hvad der nu lige stikker ud.

Men hvad hjælper det, når diverse skønhedskonkurrencer har været præget af hvidhed, mens afroamerikanske feminister har påpeget, at vinderne af Miss Universe-skønhedskonkurrencen har været overvejende hvide eller i hvert fald meget lyshudede. Catwalken til modeugerne er oftest domineret af hvide modeller, det samme er modeserierne i magasinerne og reklamerne i tv og ude i offentligheden. Og så er der Disney.

'Frost' er den Disney-tegnefilm, der har indtjent allermost på merchandise nogensinde. For de uindviede er hovedhelten en platinblond, blåøjjet prinsesse med perfekte mål mellem bryst, talje og bagdel. Det er ikke et tilfælde, at Elsa, som prinsessen hedder, er skabt med lige præcis det udseende, for havde hun været brun, havde indtjeningen ikke slået alle rekorder.

Jep, tegneserieindustrien er en beregnende kapitalistisk pimp uden skrupler, der aldrig tøver med at tjene big bucks på et racerent udseende. De stereotype Disney-rollemodeller indprenter børn helt forkvaklede forestillinger om skønhed og kropsidealer, har forskere fra Rutgers konkluderet i rapporten 'Fairytale Dreams: Disney

“Tegneserieindustrien er en beregnende kapitalistisk pimp uden skrupler, der aldrig tøver med at tjene big bucks på et racerent udseende

Princesses Effect on Young Girls Self-Images'. Siden 'Snehvide' fra 1937, 'Askepot' fra 1950 og 'Tornerose' fra 1959 har heltinderne med få undtagelser været hvide. Det skal dog lige siges, at man hos tegnefilm-giganten de senere år er blevet opmærksom på kritikken og har præsenteret os for både Vaiana fra en ø i Stillehavet og den afroamerikanske Tiana fra 'Prinsessen og frøen'. Men de få gode initiativer forslår som en skrædder i helvede.

Underholdningsindustrien har nemlig helt ublu adopteret det hvide skønhedsideal. Barbie fra min egen barndom – eksempelvis – lever stadig i bedste velgående, både som fysisk dukke, og hun har endda fået sin helt egen tv-serie på Netflix, 'Life in the Dreamhouse'. Og selv om hun har fået et par brune med søstre, er det stadig den blonde af slagsen, der er den 'rigtige' Barbie, lader min datter mig forstå prompte, når jeg i BR rækker ud efter den brune af slagsen. »Ej mor, jeg vil have hende med lyst hår!«.

Formålet med skønhedskonkurrencen 'Beauty.AI', der løb af stablen for to år siden, var at finde et skønhedsideal, der var fri af de fordomme, som menneskets personlige opfattelser altid er farvet af. Men resultatet var alligevel, at deltagere med mørk hud rangerede lavere end personer med lys hud. Det er skræmmende, når selv kunstig intelligens, algoritmer og moderne teknologi er blevet stopfodret med så meget hvid bias, at computer definerer skønhed som værende hovedsageligt hvid.

Men når man som middelklasseemor til en brun pige i et lilleputland ikke har en kina-mands chance for at påvirke hverken Disney, Miss Universe eller resten af storkapitalen, hvad gør man så for at rette op på Disneys dårende dumme skønhedsideal? Jeg aner det simpelthen ikke – andet end at blive ved med at fortælle min datter, at hendes øjne er smukke som sorte diamanter ... og at hun er sej og stærk og klog, selvfølgelig. Og måske lade mit kommunefarvede hår vokse ud i stedet for at farve det.

